

Συνεπείς

Μεγάλο ἔλλειμμα συνέπειας χαρακτηρίζει τήν ἐποχή μας. Τό διαπιστώνουμε καθημερινά, δυσανασχετοῦμε καί διαμαρτυρόμαστε. Ποιός ὅμως μπορεῖ νά καυχηθεῖ ὅτι μένει ἀκέραιος καί ἀπρόσβλητος ἀπό τό ψέμα, τήν ἀπάτη, τήν περιρρέουσα ὑποκρισία; Ἐχει γίνει σχεδόν κανόνας ἄλλοι νά φαίνονται καί νά συστήνονται οἱ ἄνθρωποι καί ἄλλοι νά εἶναι στήν πραγματικότητα.

Ἐπάρχει ὡστόσο ἡ λαμπρή καί ἀξιομίμητη ἐξαίρεση. Τήν βλέπουμε στόν κόσμο τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ, πού προβάλλουν ὡς ὑποδείγματα συνέπειας, πρότυπα ἀλλά καί ἀρωγοί στόν ἀγῶνα τοῦ χριστιανοῦ πού ὀφείλει καί θέλει νά τούς μιμηθεῖ. Γιά παράδειγμα παίρνω δύο γυναικεῖς μορφές ἀπό τό ἀγιολόγιο τοῦ Ἰουλίου· δύο Ἁγίες ἰδιαίτερα ἀγαπητές στόν εὐσεβῆ λαό, πού τό ὄνομά τους ἀκούγεται καί στόν ἐβδομαδιαῖο κύκλο: ἡ ἅγια Κυριακή (7/7) καί ἡ ἅγια Παρασκευή (26/7).

Ἄνάσταση μηνᾶ τό ὄνομα τῆς πρώτης, διάγγελμα πώς ἀνήκει στόν ἀναστημένο Κύριο. Καί πράγματι ἀναστάσιμη ἦταν ὅλη ἡ ζωὴ της. Στά σεπτὰ πάθη τοῦ Κυρίου μᾶς ἀνάγει τῆς Παρασκευῆς τό ὄνομα. Κι ὅλη της ἡ ζωὴ ἦταν προετοιμασία γιά τό μαρτύριο, μέ τό ὁποῖο ἐπισφραγίσθηκε. Καί βέβαια, μέσα ἀπό τό μαρτύριο ἡ Παρασκευὴ ζοῦσε τήν ἀνάσταση, ὅπως καί ἡ Κυριακή δικαίωσε τό ἀναστάσιμο ὄνομά της διά τοῦ μαρτυρίου.

Ἡ μνήμη τῶν δύο ἀγίων γυναικῶν καλεῖ καί προκαλεῖ νά ἀναρωτηθοῦμε καί νά ἐλέγξουμε τόν ἑαυτό μας κατά πόσο συμφωνεῖ τό ὄνομα μέ τήν ζωὴ μας. Ὁ Χρυσόστομος π.χ. ἔχει πράγματι χρυσό στόμα; Ὁ Παντελεήμων διακρίνεται γιά τό ἔλεος καί τήν ἀγάπη; Ὁ Σωτήριος ποιά σχέση ἔχει μέ τήν σωτηρία πού χαρίζει ὁ Σωτήρας Χριστός; Ἡ Ἀρετή, ἡ Ἀγαθή, ἡ Ἐλπίδα, ἡ Εἰρήνη, ὁ Θεοχάρης, ὁ Φιλόθεος, ὁ Ἀγάθων, ὁ Νικήτας πόσο πραγματώνουν στήν καθημερινή τους ζωὴ αὐτό πού ὑπόσχεται τό ὄνομά τους;

Ἀλλά ἐκτός ἀπό τό βαπτιστικό μας ὄνομα ἔχουμε ὅλοι τό ὄνομα τοῦ χριστιανοῦ. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ ζωὴ μας κυλᾶ ἀνάμεσα στόν θάνατο καί στήν ἀνάσταση. Τό διατυπώνει ἀπλά ἀλλά ἀξιωματικά ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «πάντιοι ἐν τῇ νέκρωσιν τοῦ Κυ-

ρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ» (Β΄ Κο 4,10). Θάνατος σημαίνει συντριβή, μετάνοια, ἀπάρνηση τῶν δικαίων ἀπαιτήσεών μου χάριν τῶν ἄλλων, συγχώρηση, ἀγάπη, θυσία. Ὅταν αὐτὰ ὑπάρχουν στήν ζωὴ μας, λάμπει καὶ μοσχοβολᾷ μέσα καὶ γύρω μας ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἴμαστε συνεπεῖς χριστιανοί, μιὰ ἀξιόλογη κατάθεση γιὰ τὴν βελτίωση τῆς κοινωνίας μας. «Διὰ τοῦτο χριστιανός εἶ, ἵνα τὸν Χριστὸν μιμῆ, καὶ τοῖς ἐκείνου πείθει νόμοις», διδάσκει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος. Ὡς χριστιανός ἔχεις χρέος νὰ μιμεῖσαι τὸν Χριστό καὶ νὰ ὑπακοῦς στοὺς νόμους Ἐκείνου. Ὁ ἴδιος πατέρας ἐπισημαίνει ὅτι κανένα ὄφελος δὲν ἔχουμε, ἂν ἀκοῦμε στό ὄνομα «χριστιανοί», ἀλλὰ δὲν εἶναι τὰ ἔργα μας ἀνάλογα μὲ αὐτό τό ὄνομα. Γι' αὐτό προτρέπει ὁ Ἅγιος: «Μὴν κάνουμε πράγματα ἀνάξια τοῦ ὀνόματός μας. Νὰ ἀναλογισθοῦμε τὴν ὑπερβολικὴ ἀξία τοῦ ὀνόματός μας. Νὰ κατανοήσουμε τί σημαίνει νὰ λεγόμεσθε “τοῦ Χριστοῦ” καὶ νὰ σεβασθοῦμε τό μεγάλο μας ὄνομα».